

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 192/2013-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. V., Nemecko, zastúpeného K., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. D. K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co/283/2011 z 20. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. V. **o d m i e t a** ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2013 doručená sťažnosť Ing. I. V. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co/283/2011 z 20. novembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priložených príloh vyplýva, že podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa so spôsobom, akým sa krajský súd v napadnutom rozsudku vysporiadal s nárokom na úhradu nákladov týkajúcich sa opravy nehnuteľnosti, ktorá bola v spoluvlastníctve účastníkov konania pred všeobecnými súdmi. Účastníci konania pred všeobecnými súdmi boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti zapísanej na LV č..., katastrálne územie S. (ďalej aj „nehuteľnosť“) v podiele 4/5 pre sťažovateľa a 1/5 spoločne pre navrhovateľa v prvom rade a navrhovateľku v druhom rade. Vzhľadom na skutočnosť, že nehnuteľnosť mala poškodenú omietku fasády, jej uvoľňujúce sa časti ohrozovali chodcov a nedostatky vykazovala aj konštrukcia komínových telies nad strechou a strešná krytina, bolo navrhovateľom a právnej predchodkyni sťažovateľa rozhodnutím príslušného orgánu verejnej správy nariadené vykonať na nehnuteľnosti v lehote 90 dní udržiavacie práce (opravu). Navrhovateľ v prvom rade ako objednávateľ uzatvoril zmluvu na opravu nehnuteľnosti s dodávateľom a uhradil zálohu a aj celkovú cenu za prevzaté dielo (opravu nehnuteľnosti). Účastníci konania pred všeobecnými súdmi následne 13. decembra 2011 previedli spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnosti na obchodnú spoločnosť B., a. s. (ďalej len „kupujúca“). Pre spor pred všeobecnými súdmi bola podstatná otázka, či uzatvorením zmluvy o prevode spoluvlastníckych podielov v prospech kupujúcej v okolnostiach danej veci (vzhľadom na zmluvné dojednania medzi účastníkmi konania pred všeobecnými súdmi) došlo k zániku nároku navrhovateľov voči sťažovateľovi na úhradu pomernej časti nákladov vynaložených na opravu nehnuteľnosti zodpovedajúcich spoluvlastníckemu podielu sťažovateľa na nehnuteľnosti.

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) potom, ako bol jeho predchádzajúci rozsudok v tejto veci krajským súdom zrušený, uložil sťažovateľovi novým rozsudkom č. k. 18 C (25 C) 86/1998-426 z 27. júna 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) povinnosť zaplatiť navrhovateľom v prvom rade a druhom rade istinu

v sume 11 316,80 € spolu s určeným príslušenstvom a zároveň ho zaviazal nahradiť navrhovateľom trovy konania. Nárok navrhovateľov z titulu bezdôvodného obohatenia sa sťažovateľa považoval teda okresný súd za dôvodný. S poukazom na okolnosti týkajúce sa uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi účastníkmi konania pred všeobecnými súdmi a kupujúcou okresný súd dospel k záveru, že nedošlo právne účinným spôsobom k zániku záväzku sťažovateľa jeho vysporiadaním s navrhovateľmi. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie.

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Krajský súd v napadnutom rozsudku okrem iného uviedol, že sťažovateľ *„... vo svojom odvolaní... už len zopakoval svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal s tým, prečo na ne neprihliadol, a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania odporcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie, z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, z ktorého potom vychádzalo aj jeho právne posúdenie veci.“*

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že ním boli jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že bez rozhodnutia o odklade

vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu by bola ochrana jeho práv výraznou mierou ohrozená, a preto navrhuje, aby ústavný súd vykonateľnosť tohto rozsudku odložil.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietá porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi...

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo podľa sťažovateľa dôjsť ústavne neudržateľnými skutkovými a právnymi závermi, ku ktorým dospel krajský súd v napadnutom rozsudku. Napadnutý rozsudok krajského súdu sa podľa sťažovateľa „*opiera o nedostatočne zistený skutkový stav, vyvodenie nesprávnych právnych záverov (ustálenie výšky bezdôvodného obohatenia na strane odporcu bez preukázania skutočných nákladov potrebných na sanačno-rekoštrukčné práce..., akceptovanie uznesenia okresného súdu o vyčlenení veci na samostatné konanie, ktoré neumožnilo v konaní a rozhodnutí zohľadniť argumentáciu námietky a započítanie pohľadávky voči pohľadávke navrhovateľa zo strany odporcu (sťažovateľa); neakceptovanie zásadných dôkazov navrhovaných odporcom (sťažovateľom) a ich nesprávne a nedostatočné vyhodnotenie...*“, čo viedlo k arbitrárnemu rozhodnutiu...“. V konaní malo ďalej dôjsť aj k „*porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie*“. Sťažovateľ tiež uvádza, že „*nie je zrejmé, v čom a na základe akých vecných a právnych dôvodov došiel... odvolací súd k záverom, že pôvodné rozhodnutie prvostupňového súdu zo dňa 27. 11. 2007 (18 C/86/1998) bolo zrušené a nahradené rozsudkom prvostupňového súdu zo dňa 27. 06. 2011 a odvolacieho súdu zo dňa 20. 11. 2012.*“.

Za porušenie základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi považuje sťažovateľ to, že „*vec... navrhovateľov zo dňa 23. 07. 1998 (18 C 86/98) bola pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. H. H. Z uznesenia zo dňa 14. 10. 2007, ktorým súd rozhodol o odročení pojednávania na neurčito vyplýva, že konala iná sudkyňa, dôkazom čoho je podpis na uvedenom uznesení odlišný od zákonnej sudkyne JUDr. H. Následne začala konať vo veci sudkyňa JUDr. Z. K. Dôvod, pre ktorý došlo k zmene zákonnej sudkyne, nie je zrejmý. V roku 2010 konala v uvedenej veci Mgr. P. S. z dôvodu zmeny rozvrhu práce.*

Opierajúc sa o ustálenú judikatúru Ústavného súdu, sťažovateľ uvedený dôvod bez ďalšieho považuje za nezákonný dôvod.“

Ústavný súd uvádza, že zmyslom a účelom princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Podľa princípu subsidiarity obsiahnutého v čl. 127 ods. 1 ústavy a v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde musia byť pred podaním sťažnosti vyčerpané všetky procesné prostriedky, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv priznáva, inak je sťažnosť neprípustná.

Podľa § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Skutočnosť, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, je dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. g) OSP.

Ústavný súd pripomína, že považuje dovolanie z dôvodov uvedených v § 237 OSP za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 237 písm. g) OSP je dovolanie prípustné, ak súd bol nesprávne obsadený. Výklad pojmu „nesprávne obsadený súd“ sa podľa judikatúry ústavného súdu, ale aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vzťahuje rovnako na otázku nezákonného sudcu, a ak vo veci rozhodoval nezákonný sudca, účastník sa môže za splnenia zákonných predpokladov brániť proti porušeniu tohto jeho práva podaním dovolania (III. ÚS 207/09, IV. ÚS 206/08).

Ústavný súd už vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g) OSP uviedol, že dovolací súd na takúto vadu konania prihliada z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 OSP), pričom právomoc dovolacieho súdu sa vzťahuje aj na vady prvostupňového rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 243b ods. 3 OSP). Rozhodnutie súdu prvého stupňa v konaní, v ktorom nerozhodoval zákonný sudca, by nemohlo byť zákonné. V takýchto prípadoch by nemohlo byť zákonné a ústavne konformné ani rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo prvostupňové rozhodnutie potvrdené. Opačný výklad dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku by bol popretím princípu materiálnej ochrany práv vrátane základného práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 43/2011).

Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil právny názor, podľa ktorého „Procesný postup, v ktorom o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, resp. súd zriadený v súlade so zákonom, je nezlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi z čl. 48 ods. 1 ústavy aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru, a rozhodnutie vydané v takomto konaní preto nemôže byť ústavne akceptovateľné. Súčasťou základného práva na zákonného sudcu, resp. na súd zriadený zákonom je požiadavka, aby prípadné námietky účastníka súdneho konania týkajúce sa porušenia uvedených práv boli náležite preskúmané a aby sa súd, príslušný o týchto námietkach rozhodovať, s nimi preskúmateľným spôsobom vysporiadal.“ (napr. III. ÚS 116/06, II. ÚS 136/08).

Základným právom na zákonného sudcu a na súdnu ochranu sa ústavný súd zaoberal napr. vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 136/08 (nález z 5. novembra 2008), v ktorej vyslovil právny názor (zverejnený v Zbierke rozhodnutí a náleзов ústavného súdu pod č. 60/2008), podľa ktorého «Realizáciu základného práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy v dovolacom konaní umožňuje predovšetkým ustanovenie § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Práve preto jednotlivé dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 Občianskeho súdneho poriadku treba vykladať tak, aby ich prostredníctvom bola poskytnutá plná ochrana už uvedeným článkom ústavy. Z toho vyplýva, že súd treba považovať za „nesprávne obsadený“ aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca, resp. zákonní sudcovia. Reštriktívny výklad, ktorý zastáva Najvyšší súd Slovenskej republiky, neposkytuje ochranu základnému právu na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1

ústavy v dovolacom konaní, a preto nie je ani ústavne akceptovateľný.» (rovnako napr. I. ÚS 424/2011).

Navyše, ako sťažovateľ výslovne explicitne uvádza (s. 38 sťažnosti), napadnutým rozsudkom krajského súdu mu mala byť taktiež odňatá možnosť „*konať pred súdom, keď nemohol uplatniť procesné práva, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok na ochranu jeho práv vyplývajúcich z hmotnoprávneho predpisu*“. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že podľa § 237 písm. f) OSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle stabilnej súdnej praxe [pozri napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu z 27. septembra 2001 sp. zn. 5 Cdo 102/01] rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím (II. ÚS 102/04). V inej veci najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (sp. zn. 2 Cdo 114/2000 z 28. februára 2001) uviedol: „Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, a tiež zakladá samostatný dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. aj vtedy, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.“

Sťažovateľ sa teda zjavne dovoľáva existencie takého porušenia procesných pravidiel, ktoré zakladá prípustnosť dovolania aj podľa § 237 písm. f) OSP.

Podľa ustálenej súdnej praxe proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie v prípadoch uvedených v § 237 OSP. Ide o prípady závažných väd konania, keď je dovolanie prípustné, aj keď nie sú splnené podmienky uvedené v § 238,

resp. § 239 OSP. Okrem iného ide aj o prípady, ak bola postupom súdu účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP] alebo ak bol súd nesprávne obsadený [§ 237 písm. g) OSP].

Uvedené námietky sťažovateľa by tak podľa rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu mohli byť dôvodom podania dovolania ako prostriedku právnej ochrany, vyčerpanie ktorého musí predchádzať podaniu sťažnosti ústavnému súdu. Zo sťažnosti ani z jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľ dovolanie podal. Ústavný súd preto musel sťažnosť posúdiť ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napr. IV. ÚS 49/05, II. ÚS 73/05, I. ÚS 243/2010).

Ústava ani zákon o ústavnom súde (§ 53 ods. 1) nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušení základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkým účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k sťažovateľovej druhej námietke týkajúcej sa nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci a z toho vyplývajúcej ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Uvedené nedostatky mohli byť preskúmané najvyšším súdom v rámci dovolacieho konania na základe dovolania, ak by dovolanie bolo prípustné, a to najmä s ohľadom na to, že takéto nedostatky by mohli predstavovať tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP.

Na tomto závere nemení nič ani bližšie neodôvodnený názor sťažovateľa, podľa ktorého nie je dovolanie v okolnostiach danej veci prípustné. Ústavný súd poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania, a teda aj na výklad § 237 OSP je zásadne príslušný

najvyšší súd ako súd dovolací (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011) a toto jeho rozhodnutie nemôže byť nahradené posúdením samotného sťažovateľa.

Ústavný súd nad rámec uvedeného považuje za potrebné dodať, že v prípade, ak by sťažovateľ podal dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu bez toho, aby túto okolnosť oznámil ústavnému súdu, je podľa ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 145/2010, IV. ÚS 195/2010) pri súbežnom podaní mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (porovnaj napr. IV. ÚS 242/2010, IV. ÚS 236/2012).

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Vo vzťahu k úvahe, aké dôsledky by mohlo mať prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného, ústavný súd, majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní by bola sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). Výnimka z uvedeného pravidla by prichádzala do úvahy iba v prípade, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučovali. *A contrario* potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní by mal sťažovateľ k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu smerujúcej proti tomuto rozhodnutiu, a to za obvyklých podmienok.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013